

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

DOM

Afsagt den 19. november 2013 af Østre Landsrets 1. afdeling
(landsdommerne Olaf Tingleff, Jan Uffe Rasmussen og Betina Juul Heldmann (kst.) med
domsmænd).

1. afd. nr. S-1621-13:
Anklagemyndigheden
mod

T
(cpr.nr. født december 1983
(advokat Steen Petersen, besk.)

Glostrup Rets dom af 21. maj 2013 (15-3506/2013) er anket af anklagemyndigheden med
endelig påstand om domfældelse efter anklageskriftet.

Tiltalte har påstået stadfæstelse.

De for byretten af tiltalte og vidnet afgivne forklaring er dokumenteret;
for sidstnævntes vedkommende i medfør af retsplejelovens § 923.

Tiltalte har for landsretten om sine personlige forhold forklaret, at han fortsat er strafafsoner.

Supplerende sagsfremstilling

Afgørelsen af 4. september 2012 om, at tiltalte ikendes straffelse på 5 dage, er ikke påkla-
get til Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Supplerende om retsgrundlaget

Det følger af artikel 6, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at enhver har ret til en retfærdig rettergang for en uafhængig domstol, når der skal træffes afgørelse angående en mod ham rettet anklage for en forbrydelse.

Artikel 50 i den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder har følgende ordlyd:

”Ret til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse

Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken han/hun allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen.”

Schengenkonventionens artikel 54 har følgende ordlyd:

”En person, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende part, kan ikke retsforfølges af en anden kontraherende part for de samme strafbare handlinger, dersom sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter den dømmende kontraherende parts lovgivning”

Ifølge straffuldbyrdelseslovens § 67, stk. 1, nr. 7, kan disciplinærstraf ikendes af institutionens leder eller den, der bemyndiges dertil, hvis en indsatte overtræder en regel, der er fastsat af justitsministeren, når det i reglen er bestemt, at overtrædelsen kan medføre disciplinærstraf. Det fremgår af genstandsbekendtgørelsens § 35, stk. 2, at en indsat kan ikendes disciplinærstraf ved overtrædelse af § 2, stk. 1, nr. 11, om at indsatte ikke må være i besiddelse af mobiltelefoner.

Som disciplinærstraf kan, jf. straffuldbyrdelseslovens § 68, stk. 1, anvendes advarsel, bøde og strafcellen. Efter § 68, stk. 2, nr. 7, kan strafcelle blandt andet anvendes ved grove eller ofte gentagne forseelser.

I henhold til straffuldbyrdelseslovens § 70, stk. 1, fastsættes varigheden af strafcelle som disciplinærstraf under hensyn til overtrædelsens art og omfang til et tidsrum af højst 4 uger. Ifølge § 70, stk. 2, anbringes en indsat, der er ikendt strafcelle, i særlig afdeling eller

eget opholdsrum eller i et arresthus. Under anbringelsen er den indsatte udelukket fra fællesskab i institutionen.

Udståelse af strafcelle afbryder ikke strafudståelsen, og tiden i strafcellen medregnes i straffetiden. Ved beregningen heraf fradrages dog den tid, den indsatte uforskyldt måtte være blevet anbragt i strafcelle, jf. straffuldbyrdelseslovens § 18, stk. 3. Der er i disciplinærstrafbekendtgørelsen fastsat nærmere regler om udståelse af strafcelle i §§ 2-3 samt om behandlingen af disciplinærsager i §§ 5-9.

Af Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 5 fra Retsudvalget vedrørende lovforslag nr. L 201, der senere blev vedtaget som lov nr. 527 af 6. juni 2007, fremgår om lovforslagets forhold til artikel 4 i Tillægsprotokol nr. 7 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention blandt andet:

”I den af Europarådet udarbejdede forklarende rapport til den 7. tillægsprotokol er det anført, at artikel 4 ikke er til hinder for, at der både kan rejses en straffesag og en disciplinærsag mod en person for samme forhold. Pkt. 32 i den forklarende rapport har følgende ordlyd:

”32. Article 4, since it only applies to trial and conviction of a person in criminal proceedings, does not prevent him from being made subject, for the act, to action of different character (for example, disciplinary action in the case of an official) as well as to criminal proceedings.”

På baggrund heraf finder Justitsministeriet, at man kan anvende både disciplinærretlig og strafferetlig sanktion for den samme lovovertrædelse uden at krænke forbuddet mod dobbeltstraf (ne bis in idem-princippet). Om spørgsmålet om, hvorvidt en disciplinærsag kan have karakter af en straffesag i konventionens forstand, henvises til det nedenfor anførte.

... Efter praksis skal der ved vurderingen af, om en disciplinærsag over for indsatte anses for en straffesag omfattet af artikel 6, bl.a. lægges vægt på intensiteten af den sanktion, som den pågældende risikerer at pådrage sig, jf. *Engel m.fl. mod Holland*, dom af 8. juni 1976, præmis 82.

Med hensyn til intensiteten af den sanktion, som den indsatte risikerer at pådrage sig, fremgår det af lovforslagets punkt 3.1.3, at indsatte i de lukkede fængsler, som findes i besiddelse af en mobiltelefon, i dag normalt bliver ikendt en disciplinærstraf på 5 dages ubetinget strafcelle, og hvis den indsatte på ny bliver fundet i besiddelse af en mobiltelefon inden for de næste 6 måneder, ikendes vedkommende efter praksis normalt en disciplinærstraf på 7 dages ubetinget strafcelle.

Det bemærkes i den forbindelse, at i *Pelle mod Frankrig*, Menneskerettighedskommissionens afgørelse af 10. oktober 1986, fandt Menneskerettighedskom-

missionen, at artikel 6 ikke var anvendelig i forhold til en afgørelse om ikendelse af 12 dage i strafcelle, da der ikke var tale om nogen yderligere frihedsberøvelse, men snarere en skærpelse af afsoningsformen. Den samme betragtning er lagt til grund af Menneskerettighedskommissionen i *X mod Schweiz*, afgørelse af 9. maj 1977, hvor kommissionen fandt, at en disciplinærstraf på 5 dages isolation og inddragelse af alle udgangstilladelser for den resterende del (i det konkrete tilfælde nogle måneder) af en afsoning ikke udgjorde nogen yderligere frihedsberøvelse og derfor ikke var af særligt indgribende karakter.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, af afgørelser om disciplinærstraf for ulovlig besiddelse af mobiltelefon mv. ikke vil være omfattet af anvendelsesområdet for artikel 6 i EMRK, og allerede af den grund vil den foreslåede ordning derfor ikke være i strid med artikel 6.”

Af Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 7 fra Retsudvalget vedrørende samme lovforslag fremgår blandt andet:

”Efter praksis skal der ved vurderingen af, om en disciplinærsag over for indsatte anses for en straffesag omfattet af EMRK artikel 6, bl.a. lægges vægt på intensiteten af den sanktion, som den pågældende risikerer at pådrage sig. Dette er et af de tre kriterier, som første gang blev fastlagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) i *Engel m.fl. mod Holland*, dom af 8. juni 1976. De tre kriterier er siden blevet anvendt generelt ved afgrænsningen af, hvad der skal forstås ved ”anklage for en forbrydelse” og dermed ved afgørelsen om, hvorvidt en disciplinærsag skal behandles som en straffesag omfattet af EMRK artikel 6. Der er tale om følgende kriterier:

1. Om de regler, der påstås at være overtrådt, efter det nationale system henregnes til strafferetten eller et disciplinærsystem.
2. Overtrædelsens karakter.
3. Intensiteten af den sanktion, som den pågældende risikerer at pådrage sig.

...
[Der er] for så vidt angår disciplinærfølgning for uretmæssig besiddelse af en mobiltelefon efter Justitsministeriets opfattelse ikke ... tvivl om, at en sådan sag skal kategoriseres som en disciplinærsag i henhold til dansk ret – også efter den foreslåede ændring af straffeloven måtte være trådt i kraft – og at vurderingen af overtrædelsens karakter ikke kan føre til et andet resultat.

...
Med hensyn til det andet kriterium lægges der vægt på anvendelsesområdet for de pågældende nationale bestemmelser og formålet med sanktionen. Reglerne i straffuldbyrdelsesloven og genstandsbekendtgørelsen retter sig kun mod en afgrænset personkreds, nemlig indsatte i fængsler mv., og anvendelsesområdet er derfor begrænset. Det fremgår af pkt. 3.3. i lovforslaget, at forslaget om at kriminalisere uretmæssig besiddelse af mobiltelefoner mv. i kriminalforsorgens institutioner udmønter en konkret anbefaling fra Direktoratet for Kriminalforsorgens arbejdsgruppe om sikkerhed i kriminalforsorgens institutioner. Det er endvidere beskrevet i pkt. 3.4.1 i lovforslaget, at mobiltelefoner kan være med til at gøre det nemmere for indsatte at planlægge bl.a. undvigelse fra fængsler

og arresthuse samt at begå ny kriminalitet, herunder narkokriminalitet, inden for kriminalforsorgens institutioner. Formålet med at indlede en disciplinærsag mod en indsat, der uretmæssigt besidder en mobiltelefon i et fængsel, er derfor at varetage vigtige sikkerhedsmæssige og præventive hensyn. På den baggrund vil en sådan disciplinærsag efter Justitsministeriets opfattelse også efter det andet Engel-kriterium skulle behandles som en disciplinærsag og ikke som en straffesag.

Hvad angår intensiteten af den sanktion, som den indsatte risikerer at pådrage sig, henvises til Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål 5 til lovforslag nr. 201...”

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten tiltræder, at tiltalte af de grunde der er anført i dommen, er fundet skyldig efter anklageskriftet.

Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, jf. blandt andet dom af 10. februar 2009 i sagen Zolotukhin mod Rusland (Klagesag nr. 14939/03), at der ved vurderingen af, om en administrativ ikendt sanktion kan anses som en afgørelse i en straffesag efter Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1, og i artikel 4 i Tillægsprotokol nr. 7's forstand, skal der lægges vægt på de såkaldte "Engel-kriterier" (jf. dom af 8. juni 1976 i sagen Engel m.fl. mod Holland).

Disse kriterier er for det første, hvorledes de bestemmelser, der udgør grundlaget for sanktionen, er klassificeret i det nationale retssystem, for det andet karakteren af den omhandlede forseelse, herunder navnlig om den pågældende forskrift retter sig mod alle eller kun mod bestemte grupper, og for det tredje karakteren og intensiteten af den sanktion, der er mulighed for at ikende, herunder om der er mulighed for ikendelse af frihedsstraf.

Det følger udtrykkeligt af straffuldbydelseslovens § 67 og § 70, at strafcelle i dansk ret har karakter af en disciplinærstraf.

Bestemmelserne i genstandsbekendtgørelsen om forbud mod mobiltelefoner varetager navnlig sikkerhedsmæssige og præventive hensyn i fængslerne, og de disciplinærretlige sanktioner i straffuldbydelsesloven ved overtrædelse af forbuddet er alene rettet mod personer, der aktuelt er indsat i en fængselsinstitution til afsoning af en frihedsstraf.

Der har ikke under den administrative proces været mulighed for ikendelse af yderligere frihedsstraf. Ved ikendelse af strafcelle bliver den allerede idømte fængselsstraf ikke forlænget, da udståelse af strafcelle ikke afbryder selve strafudståelsen, og da tiden i straffecellen medregnes i straffetiden. Ikendelse af strafcelle indebærer således alene en skærpelse af afsoningsvilkårene i en kortere periode.

Landsretten finder på den baggrund, at den disciplinære sanktion i form af fem dages strafcelle, som tiltalte blev pålagt ved afgørelsen af 4. september 2012, ikke kan anses for straf, jf. artikel 4 i Tillægsprotokol nr. 7. Uanset at den disciplinære forfølgning vedrørte samme faktiske forhold, som den tiltale for overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 4, som er til påkendelse under denne sag, er der derfor ikke grundlag for at frifinde for straf under henvisning til princippet om forbud mod dobbeltstraf. Artikel 50 i den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder og princippet i artikel 54 i Schengenkonventionen kan ikke føre til et andet resultat, og tiltalte kan således idømmes straf for overtrædelsen.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 124, stk. 4, til fængsel i 10 dage. Der er ved straffastsættelsen taget hensyn til, at der er tale om et andengangstilfælde.

I øvrigt stadfæstes dommen.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod tiltalte $\bar{\text{T}}$ ændres, således at han straffes med fængsel i 10 dage.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.

(Sign.)

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 22/11-13

Maria Jensen
Kontorfuldmægtig

Udskrift af dombogen

DOM

afsagt den 21. maj 2013

Rettens nr. 15-3506/2013
Politiets nr. 0700-70338-00117-12

Anklagemyndigheden
mod

T
cpr-nummer født december 1983

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 8. april 2013.

T er tiltalt for overtrædelse af
straffelovens § 124, stk. 4.
ved den 4. september 2012 kl. 15.00 som indsat i Statsfængsel
uberettiget at have været i besiddelse af en Nokia mobiltelefon samt et sim-
kort.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om frihedsstraf.

Anklagemyndigheden har påstået konfiskation af en mobiltelefon og et sim-
kort i medfør af straffelovens § 75, stk. 2.

Tiltalte har nægtet sig skyldig, idet han dels nægter at have været i besid-
delse af mobiltelefon og sim-kort, dels subsidiært gør gældende, at han ud
fra princippet ne bis in idem ikke bør straffes, idet han i anledning af det
samme forhold administrativt efter straffuldbyrdelesloven blev ikendt straf-
celle. Tiltalte har ingen bemærkninger til konfiskationspåstanden, idet det
ikke er hans effekter.

Sagens oplysninger

Tiltalte forklarede i retsmøde den 5. februar 2013 med henblik på sagen
eventuelle fremme efter retsplejelovens § 831, at han ikke kender noget til
forholdet. Han er blevet idømt straffecelle for noget med en telefon, men der
er ikke blevet fundet en telefon på ham. Man har bare påstået, at telefonen
var hans.

Tiltalte blev foreholdt, at han efter de foreliggende oplysninger skulle være fundet i besiddelse af telefonen i træningslokalet, hvortil han forklarede, at dette ikke er korrekt. Hvis han havde haft en telefon, ville han ikke have givet den til vagten.

Under hovedforhandlingen har tiltalte vedstået denne forklaring, men ikke ønsket at besvare supplerende spørgsmål.

Fængselsbetjent V har forklaret, at han den pågældende dag skulle ned i fitnesslokalet og hente tiltalte. Da han kom ind i lokalet, var der kun tiltalte til stede. Tiltalte stod med en mobiltelefon i hånden. Vidnet bad ham om at aflevere mobiltelefonen. Efter en kort diskussion fik vidnet mobiltelefonen.

Tiltalte er tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 4 ved dom af 8. februar 2011 med fængsel i 10 dage for to tilfælde af besiddelse af mobiltelefon med mere,

dom af 22. december 2011, der tillige omfattede trusler efter straffelovens § 266, med fængsel i 3 måneder, der for så vidt angik § 124, stk. 4, var en til-lægsstraf, jf. straffelovens § 89, til dommen af 8. februar 2011.

Af forhørsprotokol fra Statsfængslet i fremgår, at der den 4. september 2012 blev afholdt forhør i anledning af fundet af mobiltelefonen.

Under overskriften " bevisbedømmelse" er anført, at det jf. rapport vedlagt mobiltelefon og simkort findes godtgjort, at indsatte var i besiddelse af disse.

Under overskriften " Afgørelse og grundlag" er anført:

"Afgørelsen er truffet efter straffuldbyrdslovens § 67, nr. 7, jf. genstandsbeholdningslovens § 35, stk. 2, jf. § 2, stk. 1, nr. 11, mobiltelefon, trådløs telefon, personsøger og lignende.

Det bestemmes, at den indsatte ikendes 5 dages strafcelle for det disciplinære forhold. Strafcellen er ikendt i medfør af straffuldbyrdslovens § 68, stk. 1, og stk. 2, jf. § 70. Der er ved udmålingen af strafcelle lagt vægt på overtrædelsens art og omfang.

Øvrig afgørelse: Indsatte politianmeldes for besiddelse af mobiltelefon og simkort under afsoning."

Det ikendte strafcelleophold er gennemført.

Rettens begrundelse og afgørelse

Bevisvurderingen:

Efter den forklaring, som fængselsbetjenten har afgivet, er det bevist, at tiltalte var i besiddelse af mobiltelefonen med simkortet og således er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 4.

Spørgsmålet om ne bis in idem:

Ne bis in idem, det vil sige, at en person ikke må straffes mere end én gang for samme forbrydelse, er et grundlæggende retsprincip.

Artikel 4, stk. 1, i tillægsprotokol nr. 7 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der blev ratificeret af Danmark den 18. august 1988, og trådte i kraft den 1. november 1988 lyder som følger:

"Under én og samme stats jurisdiktion skal ingen i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken han allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i overensstemmelse med denne stats lovgivning og strafferetspleje."

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fastslået, at ne bis in idem er et fundamentalt princip og har udtalt, at artikel 4 i tillægsprotokollen er garantien herfor.

Domstolen har i sagen Engel m.fl. mod Nederlandene opstillet nogle kriterier, siden i adskillige afgørelser refereret til som Engelkriterierne, der skal overvejes ved vurderingen af, om der er tale om dobbeltstraf i strid med princippet om ne bis in idem.

Engelkriterierne er i dom af 10. februar 2009 i sagen Zolotukhin v. Russia gengivet således:

"The Court's established case-law sets out three criteria, commonly known as the "*Engel* criteria" (see *Engel and Others*, cited above), to be considered in determining whether or not there was a "criminal charge". The first criterion is the legal classification of the offence under national law, the second is the very nature of the offence and the third is the degree of severity of the penalty that the person concerned risks incurring."

Det er således afgørende, om der er tale om samme faktiske omstændigheder, og om disse omstændigheder kan karakteriseres som en forbrydelse - "criminal charge".

Straffelovens § 124, stk. 4 blev indført ved lov nr. 527 i 2007 og lyder som følger:

"Den der i et arresthus eller lukket fængsel som anholdt eller fængslet uretmæssigt besidder en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. På samme måde straffes besøgende og andre udefrakommende, som uretmæssigt medtager en mobil-

telefon eller lignende kommunikationsudstyr i et arresthus eller lukket fængsel."

Samtidig med indførelsen af § 124, stk. 4, blev i straffuldbyrddelsesloven i § 36, stk. 4 bestemt:

"En indsat har ikke ret til at medtage, besidde og råde over mobiltelefon og lignende kommunikationsudstyr i institutionen, medmindre dette er foreneligt med ordens- og sikkerhedsmæssige hensyn. Justitsministeren fastsætter regler om indsattes adgang til at medtage, besidde og råde over mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr i institutionen."

I bekendtgørelse om indsattes adgang til at medtage, besidde og råde over egne genstande m.v. og penge i kriminalforsorgens institutioner, nugældende bekendtgørelse nr. 1046 af 4. november 2009, er fastsat regler om blandt andet mobiltelefoner og lignende, og det er med hjemmel i straffuldbyrddelseslovens § 67, nr. 7, bestemt, at overtrædelse af disse bestemmelser kan medføre disciplinærstraf efter straffuldbyrddelsesloven.

I lovforslaget til lov nr. 527 af 2007, lovforslag nr. 201 af 28. marts 2007, anfører Justitsministeriet om den foreslåede bestemmelse blandt andet,

"3.1.3. I stedet for strafansvar kan der over for indsatte, som findes i uretmæssig besiddelse af en mobiltelefon, computer mv., reageres med disciplinærstraf i form af strafcelle, jf. straffuldbyrddelseslovens § 67, nr. 7, og § 68, stk. 2, nr. 7, jf. genstandsbekendtgørelsen § 35, stk. 2, jf. § 2, stk. 1, nr. 11 og 15. Det samme gælder for indsatte i de lukkede fængsler og arresthuse, der findes i uretmæssig besiddelse af fjernsyn, spillekonsoller og lignende.

Indsatte i de lukkede fængsler, som findes i besiddelse af en mobiltelefon, bliver i dag normalt ikendt en disciplinærstraf på 5 dages ubetinget strafcelle. Bliver den indsatte på ny fundet i besiddelse af en mobiltelefon inden for de næste 6 måneder, ikendes vedkommende efter praksis normalt en disciplinærstraf på 7 dages ubetinget strafcelle.

Indsatte i de åbne fængsler, som findes i besiddelse af en mobiltelefon, bliver i dag normalt ikendt en bøde som disciplinærstraf. I gentagelsestilfælde vil bøden blive forhøjet.

Udover ikendelse af henholdsvis strafcelle og en bøde vil telefonen normalt blive konfiskeret i medfør af straffuldbyrddelseslovens § 73.

Indsatte i arresthusene, som findes i besiddelse af en mobiltelefon, bliver i dag normalt ikendt en disciplinærstraf på 7 dages ubetinget strafcelle. Bliver den pågældende på ny fundet i besiddelse af en mobiltelefon, ikendes vedkommende efter praksis en disciplinærstraf på op til 14 dages ubetinget strafcelle

.....

Navnlig præventive hensyn taler for, at der - ved siden af et strafansvar - skal være mulighed for hurtigt at kunne reagere med disciplinærstraf over

for indsatte i tilfælde af besiddelse af mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr. Justitsministeriet finder derfor, at der fortsat - ved siden af straf for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 124, stk. 4 - skal kunne ikendes disciplinærstraf som hidtil, jf. pkt. 3.1.2 ovenfor.

På den baggrund er der ved fastsættelsen af det angivne straffniveau taget hensyn til, at vedkommende for samme besiddelse af en mobiltelefon eller lignende kommunikationsudstyr eller forsøg herpå ofte kan være ikendt en disciplinærstraf, jf. straffuldbyrdelseslovens § 67, nr. 7. En ikendt disciplinærstraf skal således ikke indebære en fravigelse af det forudsatte straffniveau i nedadgående retning.

Overtrædes et forbud mod besiddelse af mobiltelefoner og lignende kommunikationsudstyr, vil dette i øvrigt kunne få betydning for spørgsmålet om nægtelse af udgang mv., udelukkelse fra fællesskab og prøveløsladelse."

I sagen her kan det lægges til grund, at både fængslets afgørelse og den strafferetlige tiltale vedrører det helt identiske faktum, at en indsat i et lukket fængsel har besiddet en mobiltelefon.

Det må endvidere konstateres, at sagens behandling i fængselssystemet og den sanktion, som tiltalte dér blev underlagt, efter sin art er af strafferetlig karakter.

Straffuldbyrdelseslovens kapitel 11 anvender strafferetlig terminologi og er opbygget ganske som straffeloven med for eksempel mulighed for betinget strafcelle og med bestemmelsen i § 70 om, at varighed af strafcelle skal fastsættes under hensyn til overtrædelsens art og omfang.

Som det blandt andet fremgår af Justitsministeriets bemærkninger til lovforslaget bag straffelovens § 124, stk. 4, ses reglerne ikke umiddelbart motiveret af noget behov for øjeblikkelig disciplinær indgriben af sikkerhedshensyn eller for opretholdelse af ro og orden, men primært udfra overordnet præventive virkning.

Det må også konstateres, at strafcelle ikke er en ganske ubetydelig straf, jf. det tredje Engelkriterie.

Retten finder, at i tilfælde, hvor en forseelse er selvstændigt kriminaliseret gennem en lovbestemmelse og forfølges ved en straffesag, er det være i strid med forbuddet mod dobbeltstraf, hvis fængselssystemet sanktionerer den samme forseelse med disciplinærstraf efter straffuldbyrdelsesloven istedet for at foretage politianmeldelse og overlade sanktioneringen til det almindelige strafferetlige system.

Justitsministeriets bemærkninger til lovforslaget om, at der ved det foreslåede straffniveau skulle være taget hensyn til den disciplinærstraf, der "ofte kan være ikendt", ses ikke at kunne føre til et andet resultat.

Da der i det foreliggende tilfælde allerede er ikendt og afsonet strafcelle, finder retten, at der ikke bør idømmes yderligere straf efter straffeloven.

Retten tager påstanden om konfiskation til følge, jf. straffelovens § 75, stk. 2.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T frifindes for straf.

En mobiltelefon og et sim-kort konfiskeres.

Statskassen skal betale sagens omkostninger.

Katrine B. B. Eriksen
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Glostrup, den 24. maj 2013

Karina Joconde
kontofuldægtig